

Ifølge art. 7 forbeholder enhver kontraherende stat sig i *krigstid* ret til ved en erklæring til de andre kontraherende stater at suspendere anvendelsen af konventionen i den forstand, at dens skibe eller ladninger ikke skal kunne være genstand for nogen arrest, beslag eller tilbageholdelse af en udenlandsk domstol.

På en i januar 1927 i Oslo afholdt *konference mellem repræsentanter for Danmark, Finland, Norge og Sverige* blev spørgsmålet om de nordiske landes stilling til konventionen drøftet i forbindelse med forskellige spørgsmål vedrørende andre internationale konventioner på sølovgivningens område, og drøftelserne resulterede i, at der på konferencen udarbejdedes i hovedsagen enslydende udkast for de enkelte lande til love om gennemførelse af den internationale konvention om immunitet for statsskibe.

Efter tillægsprotokollens vedtagelse blev spørgsmålet om udfærdigelse af de til konventionens gennemførelse nødvendige lovbestemmelser og udarbejdelse af et nyt grundlag herfor taget op til fornyet behandling i de nordiske lande. I Sverige gennemførtes de til konventionens ratifikation nødvendige regler ved lov af 17. juni 1938, og tilsvarende skridt toges i Norge ved lov af 17. marts 1939 om enkelte bestemmelser om fremmede statsskibe m. v.

Det var også for Danmarks vedkommende hensigten at søge konventionen ratificeret samtidig med Sveriges og Norges ratifikation, og et med de svenske og norske love ganske overensstemmende lovforslag var udarbejdet til fremsættelse for rigsdagen i rigsdagssamlingen 1939—40, men blev på grund af krigen og den tyske besættelse henlagt indtil videre.

Da man imidlertid anså det for at være af betydning, at der på dette område blev tilvejebragt størst mulig overensstemmelse mellem de skandinaviske landes lovgivning, og da Danmark endvidere modtog en henvendelse fra den belgiske regering som depositarmagt for konventionen om at træffe foranstaltninger til snarlig ratifikation af konventionen, gennemførtes den heromhandlede lov, hvis bestem-